

РЕШЕНИЕ

№ 231

гр. София, 01.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 7-МИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на шести февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Камелия Първанова

Членове: Георги Иванов
Димитър Мирчев

при участието на секретаря Мария Г. Паскова
като разгледа докладваното от Георги Иванов Въззивно гражданско дело № 20221000502368 по описа за 2022 година

Разгледа в съдебно заседание на 06.02.23г. /с участието на секретаря Паскова/ въззивно гражданско дело № 2368/22г. и констатира следното:

С решение на СГС 1-18 състав от 03.05.22г. по г.д. № 20129/14г. са уважи иски по чл. 49 от ЗЗД и чл. 86 от ЗЗД на „ИТ Интелект“ ООД против Министерство на правосъдието за следните суми: 53 299 лева – главница /частична претенция от цяла такава в размер на 63 300 лева - обезщетение за имуществени вреди/; 9 557, 8 лева /мораторна лихва върху посочената главница за периода 12.03.13г. – 15.12.14г./; законна лихва върху същата главница /за периода след 15.12.14г./.

Със същото решение е отхвърлен обратен иск /по чл. 219, ал. 3 от ГПК във връзка с чл. 54 от ЗЗД/ на Министерството на правосъдието против В. С. /предявен при условията на евентуалност за изброените по-горе суми/.

Решението на СГС се обжалва /изцяло/ от Министерството на правосъдието.

Съображенията на страните са изложени по делото /в рамките на производствата пред СГС и САС/.

Събраните по делото /в производството пред първоинстанционния съд/ доказателства /писмени, гласни и експертни - преценени в съвкупност, в контекста на твърденията – възраженията на страните и правилата по чл. 266 от ГПК и чл. 269, изр. 2-ро от ГПК/ удостоверяват, че:

С договор за покупко-продажба от 15.12.09г. – ищецът /купувач/ е придобил от „АСЖ Иженеринг“ ООД /продавач/ собствеността върху недвижим имот /двустаен апартамент на две нива № А 34, разположен в сграда, находяща се в УПИ XV – 732, кв. 5, местност „Манастирски ливади – Запад“, град София/. Към горната дата /към момента на сделката/ описаният имот е бил /съгласно удостоверение на АВ/ свободен от тежести /вписаната по отношение на апартамента предходна възбрана от 10.09.08г. във връзка с

издадена на 08.09.08г. в полза на М. М. обезпечителна заповед срещу „АСЖ Иженеринг“ ООД е била заличена на 08.12.09г./-. Посоченото заличаване е сторено по разпореждане на В. С. /съдия по вписванията към АВ/. С влязло в сила съдебно решение /постановено от СРС 29 състав по г.д. № 17696 от 11г./ заличаването на възбраната е прогласено за нищожно /като постановено в противоречие със закона/.

Ищецът поддържа, че не е могъл получи надлежно собствеността върху описаният апартамент /дружеството е било отстранено от имота чрез евикция - активът е бил осребрен по и.д. № № 144 от 12г. на ЧСИ И. Ч. в полза на взыскателя М. М., чиито именно права са били защитени от процесната възбрана/. С оглед това „ИТ Интелект“ ООД претендира да бъде ангажирана /при условията на чл. 49 от ЗЗД и чл. 86 от ЗЗД/ отговорността на МП /в качеството му на работодател и възложител на работа на В. С./ за претърпените от фирмата имуществени вреди - до размера на процесните суми /включващи: част от платената по договора за покупко-продажба цена на имота; мораторна и законна лихва върху същата/.

Жалбата е неоснователна /решението на СГС е постановено в съответствие със закона и съдебната практика/:

Досежно главните искове по чл. 49 от ЗЗД и чл. 86 от ЗЗД:

Легитимацията /в материално-правен аспект/ на ответника /да носи имуществена отговорност в процесната хипотеза/ произтича от постановката по т. 6 от ТР № 3/05г. на ВКС /тази легитимация следва от качеството му на работодател и възложител на работа на съдията по вписванията/.

Всички предпоставки от състава на чл. 49 от ЗЗД във връзка с чл. 45 от ЗЗД се явяват вече удостоверени с влязъл в сила съдебен акт /Решение на СРС 35 състав по г.д. 14918 от 13г., с което имуществената отговорност на ответника за процесната вреда е била ангажирана частично - до размера на сумата 10 000, 01 лева, представляваща част от платената цена по договора от 15.12.09г./-. Този съдебен акт се ползва /съгласно постановките по ТР № 3 от 19г. на ВКС/ със СПН по отношение на всички елементи от състава на процесната деликтната отговорност /с изключение единствено на размера на заявеното вземане/. С други думи: в настоящото производство не могат да бъдат обсъждани /във връзка с предпоставките по чл. 49 от ЗЗД и чл. 45 от ЗЗД/ никакви възражения на ответника /освен тези, касаещи размера на иска - размера на процесната вреда/. Подлежи на разглеждане също и възражението на Министерството за изтекла погасителната давност /тази защита не се засяга от СПН по предходното дело/. Всички останали възражения - извън посочените две /в това число и доводът за липса на идентичност на купения имот с възбранения и осребрен такъв/ се явяват преклудирани от СПН по приключилото съдебно производство /особено доколкото - посочената идентичност не е била оспорвана от МП в рамките на производството по предходното дело; такава защитна теза не е била въведена от ответника в предишния процес – съгласно съдържанието на г.д. 14918 от 13г., което е преминало през въззивен и касационен контрол; това дело е приложено към настоящото в цялост/. В тази насока са изложени конкретни и подробни доводи от СГС /които са съобразени със закона и съдебната практика/. Първоинстанционният съдия е изложил /без да е било необходимо, въпреки, че е било дори процесуално недопустимо – предвид горните съображения/ и допълнителни аргументи /обосновани с констатациите на приетите в процеса технически експертизи/ във връзка с възражението на ответника за липса на идентичност на имота. Настоящият съдебен състав препраща /изцяло/ към мотивите на СГС /при условията на чл. 272 от ГПК/.

В допълнение /и във връзка с конкретните възражения на ответника:

Предходният съдебен процес формира СПН /в хипотезата на чл. 298, ал. 1 от ГПК/ в отношенията между ИТ Интелект“ ООД и МП /двете страни по делото/. Действително – този съдебен акт не обвързва със СПН В. С. /тъй като същата не е участвала

в приключилото дело/. Посоченото обстоятелство обаче може да ползва /предвид принципната постановка по чл. 26, ал. 2 от ГПК/ само тази страна /физическото лице/, но не и МП /което е участвало като ответник в предишното съдебно производство/.

Обстоятелството, че решението по частичния иск е влязло в сила в хода на настоящото производство – не съставлява пречка /с оглед изричното правило на чл. 297, предл. 2-ро от ГПК, а и предвид редакцията на чл. 235, ал. 3 от ГПК/ за зачитане на правните последици /СПН/ на първия съдебен акт /в контекста на постановките по ТР № 3 от 19г. на ВКС/.

Такава пречка не съставлява /предвид правилото на чл. 130, ал. 2, предл. 1-во от ЗСВ/ и обстоятелството, че настоящият процес е започнал преди да бъде постановено горното ТР /особено доколкото - актът на ВКС на практика потвърждава преобладаващата съдебна практика, която вече бе установена в обсъжданата насока/.

На последно място /в горната връзка/:

Всички възражения на ответника /за които е налице процесуална пречка да бъдат съобразени по настоящото дело – предвид изложеното по-горе/ се явяват вече разгледани /и окачествени като неоснователни/ в рамките на предходния съдебен процес /с изключение само на възражението за липса на идентичност на имота, доколкото такова не е било заявено по предишното дело – съобразно горната констатация/.

Досежно размера на иска и погасителната давност /единствените възражения на ответника, които подлежат на разглеждане в настоящото производство – предвид горните съображения/:

Събраните в процеса писмени и експертни доказателства /преценени в съвкупност/ удостоверяват /а такъв категоричен извод е направен и в производството по частичния иск/, че: ищецът е платил /при покупката на процесния имот/ сума в размер на 63 600, 01 лева с ДДС /това обстоятелство е било прието изрично и за безспорно между дружеството и МП в рамките на производството по г.д. 14918 от 13г. – с определение на съда от ОСЗ/. След като от тази сума се приспадне /извади/ вече присъденото /с решението на СРС 35 състав по г.д. 14918 от 13г./ обезщетение /в размер на 10 000, 01 лева/ се получава сума в размер на 53 600 лева /по-голяма от претендираната по делото - 53 299 лева/, т.е.искът се явява доказан в пълен размер. Върху посочената сума се следва /при условията на чл. 86 от ЗЗД/ законна лихва за периода – след завеждане на делото /15.12.14г./. Върху същата сума /главница/ се следва /при условията на чл. 86 от ЗЗД във връзка с чл. 84, ал. 3 от ЗЗД и предвид диспозитивното начало на процеса по смисъла на чл. 6, ал. 2 от ГПК/ мораторна лихва /в размер на 9 557, 8 лева/ за периода след 12.03.13г. /заявената от ищеца начална дата/. Тази дата следва момента на настъпването на процесната вреда /21.01.10г. – когато е била платена изцяло цената на имота, ако се приеме, че вредата е настъпила към този момент или 05.11.12г. – когато имота е бил възложен в полза на вискателя М. М., ако се приеме, че вредата е настъпила към този момент/. В последната насока са изложени конкретни съображения от първоинстанционния съдия /и настоящият съдебен състав препраща към същите - при условията на чл. 272 от ГПК/.

Процесната погасителна давност в случая е започнала да тече /по смисъла на чл. 114, ал. 1 от ЗЗД/ едва на 28.02.12г. /когато е влязло в сила решението на СРС 29 състав по г.д. № 17696 от 11г./ доколкото – чак към този момент се явява установена противоправността /по смисъла на чл. 45 от ЗЗД/ в заличаването на процесната възбрана /едва към този момент се констатира наличието на деликт и на „деец“ - по смисъла на чл. 114, ал. 3 от ЗЗД/. Давността се явява спазена дори да се приеме, че е започнала да тече от датата на сделката /през 09г./, от датата на плащането на цената по сделката /през 10г./, от датата на финализирането на процесната публична продажба /през 12г./. Застъпваната от ответника теза /във връзка с началния момент на погасителната давност, а именно - 08.12.09г./ би позволила да бъдат погасени права – преди да е възможно същите да бъдат

упражнени /давноста не може да започне да тече преди да е установено наличие на деликт, на вредоносно действие, на деец/. В тези насоки също са изложени подробни мотиви от първоинстанционния съдия /и настоящият съдебен състав препраща към същите – при условията на чл. 272 от ГПК/.

С оглед изложеното: решението на СГС следва да бъде потвърдено изцяло в частта по главните искове.

Предвид изложените по-горе съображения /обосновани с постановките по ТР № 3 от 19г. на ВКС/ решението на СГС следва да бъде потвърдено и в частта, с която е отхвърлено оспорването на верността на процесния проект за разпределение:

Това оспорване е заявено от ответника единствено с оглед установяване липсата на идентичност на имота, а последното обстоятелство /наличието на такава идентичност/ се явява вече удостоверено с Решение на СРС 35 състав по г.д. 14918 от 13г. /СПН на посоченото решение се разпростира и досежно този спорен факт - съобразно изложеното по-горе/.

Досежно обратния иск по чл. 219, ал. 3 от ГПК във връзка с чл. 54 от ЗЗД:

Процесната регресна отговорност в случая /между работодателя - МП и служителя В. С. – съдия по вписванията/ може да бъде реализирана само по специалния законов ред /регламентиран в чл. 210 от КТ във връзка с чл. 206 от КТ/, а не в рамките на настоящото производство. В тази насока са изложени подробни съображения от първоинстанционния съдия /и настоящият съдебен състав препраща към същите – при условията на чл. 272 от ГПК/. В допълнение /и във връзка с конкретните възражения на ответника по въззивната жалба, касаещи този иск/:

Липсват доказателства – заличаването на процесната възбрана да е било сторено умишлено /по смисъла на чл. 203, ал. 2 от КТ/ от съдията по вписванията. Наличието на такъв вид вина следва да бъде доказано еднозначно – категорично: умишъл /по смисъла на НК/ в действията на В. С. - не може да се презумира. Такава констатация /за липсата на умишъл в действията на съдията по вписванията/ е направена от съда и в рамките на производството по г.д. № 17696 от 11г. Същата изрична констатация /за липса на умишъл/ е направена и от самия ответник /в т. 4.1 и т. 4 т. 2 от въззивната жалба/.

С оглед изложеното: решението на СГС следва да бъде потвърдено изцяло и в частта по обратния иск.

Предвид изхода на спора пред САС: в полза на ищеца и в полза на процесуалния представител на В. С. следва да бъдат присъдени съдебни разноски /при условията на чл. 78, ал. 1 от ГПК и чл. 38 от ЗА/.

Възражението на ответника /МП/ по чл. 78, ал. 5 от ГПК е основателно: в полза на дружеството – ищец следва да бъде присъден адвокатски хонорар в размер на 2 416 лева /минимума по Наредба № 1/, изчислен на база материален интерес в размер на общо 62 857 лева /53 299 лева – главница + 9 557, 8 лева – мораторна лихва/. Процесната законна лихва не може да бъде съобразена при формиране на обжалваемия интерес /това вземане към момента не е фиксирано по размер/. Посоченият размер на адвокатския хонорар се определя от съдебния състав при съобразяване на обстоятелството, че защитата на дружеството пред въззивния съд се изчерпва с изготвяне на отговор на жалбата и явяване в едно съдебно заседание. Горният адвокатски хонорар се изчислява от съда по правилата на Наредба № 1 в старата ѝ редакция /доколкото договорът за правна помощ на дружеството е сключен преди последното ѝ изменение/.

Възнаграждението по чл. 38 от ЗА на адв. Л. /в размер на 5 680 лева, изчислено върху горната обща цена на исковете/ следва да бъде определено при условията на новата редакция на Наредба № 1 /договорът за правна помощ на В. С. е сключен след последното ѝ изменение/. Това възнаграждение следва да бъде възложено в тежест на МП /ищец по

обратния иск, спрямо който иск се защитава В. С./.

Съдът,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение на СГС 1-18 състав от 03.05.22г. по г.д. № 20129/14г.

ОСЪЖДА Министерството на правосъдието да плати на „ИТ Интелект“ ООД 2 416 лева - съдебни разноси /адвокатски хонорар/.

ОСЪЖДА Министерството на правосъдието да плати на адвокат С. Л. 5 680 лева – адвокатски хонорар по чл. 38 от ЗА.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВКС в 1-месечен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____